

Glòria Marín

Quin cap, Clara!

Il·lustracions de Teresa Herrero

Em dic Clara Dalmau Martí i estudio Primària. M'agrada l'escola, m'agrada escriure i trec bones notes. No acostumo a presentar-me d'aquesta manera; de fet, no ho faig gaire sovint, però pel misteriós cas de sabotatge que us vull explicar és necessari que sapiguen qui sóc. I com sóc.

Tinc els ulls blaus; el cabell color de rata, d'un castany brut, ni ros com el del meu germà Lluç, ni castany clar com el de la mare. El pare els té esquixats de blanc. La mare diu

que està molt interessant; a mi, em sembla normal. Ep, i quan jo dic normal, és que és molt normal.

Entendreu de seguida a què em refereixo.

Des de ben petita sempre m'han passat coses estranyes al cap. A veure, una mica eixelebrada sí que sóc, però em refereixo que inesperadament i per sorpresa total, em surten coses al cap. No parlo de polls, ni caspa, ni res d'això. És més complex.

Tot va començar de ben petita, en concret, quan tenia tres mesos. Va ser aleshores que els meus pares van tenir el primer ensurt. Es veu que de petita era ploranera de mena i em passava les nits rondinant, i si no em feien cas, em desfeia plorant.

L'àvia Pepita els deia als pares que em possessin un xumet, però com que el meu germà Lluc no n'havia utilitzat mai, s'hi resistien.

Estaven convençuts que el xumet feia sortir les dents tortes. Això és mentida, perquè el que actualment porta ortodòncia és el Lluç. Jo tinc les dents perfectes. Després de passar un grapat de nits sense dormir, els pares en van parlar, i suposo que per la seva salut mental i emocional, van fer cas de l'àvia Pepita i em van comprar un xumet. La nit que me'l van endollar vaig estar xuclant com una desesperada fins a quedar-me adormida com un angelet (això d'angelet ve de tradició familiar), jo diria com una marmota. Però vaja, què van dormir tots. Jo, els pares, el meu germà i els veïns.

La inesperada sorpresa se la va endur la mare quan, a les set del matí, mig adormida, em va venir a donar el biberó de cereals i es va trobar que a la seva filla, jo, li havien sortit nou xumets al cap entre el borriçol que tenia

per cabells. Es veu que els crits es van sentir per tot el poble. Sense perdre temps, amb llegendes als ulls i els pijames enganxats al cos, ja teniu a tota la família Dalmau Martí dins del cotxe de pet cap a casa de la Francesca, la nostra moderna i superpreparada pediatra. Ella, com va poder, els va tranquil·litzar. No volia que s'emboliqués més la troca i haver de trucar quatre ambulàncies.

Va agafar oli d'oliva i a poc a poc, amb unes pinces, em va treure els nou xumets. Els va posar dins de nou bosses de plàstic (suposo que com aquelles de les pel·lícules d'investigadors) per fer-ne un estudi intens i detallat.

Llavors no va poder dir que era un cas víric, ja que no s'havia trobat mai amb un cas semblant. Va ser després de les analítiques, i tota la *moguda*, que la Francesca va aconsellar

als de casa que no hi donessin cap mena d'importància, podia tractar-se d'un fet puntual. No ho va ser.

El dia abans de fer l'any, el Lluç em va donar una oliva d'amagatotis dels pares i a mitjanit em va créixer una petita olivera, plena d'olives farcides d'anxova.

Segur que us imagineu què va passar, per segona vegada corre-corrents cap a casa de la Francesca! Segons m'han explicat, l'olivera li va costar més de treure, es veu que va haver d'utilitzar un bisturí. Quan de més gran m'ho explicava, el Lluç em va confessar que s'havia menjat dues olives de la meua olivera mentre anàvem amb cotxe i que eren boníssimes. Explicació? Cap. Torna a fer viatges a hospitals, proves, anàlisis, jo què sé! Però dit ras i curt: estava i estic boníssima, com les olives farcides que es va menjar el Lluç.

A partir d'aquell fet, de tant en tant m'han anat sortint coses al cap. No em sento diferent. De fet, sóc optimista (com diu l'àvia Pepita), i a mesura que em vaig fent gran, em sento un ésser afortunat. Tampoc no és que m'entusiasmi, però sóc així.

Podria afegir-hi moltes més situacions, però ho resumiré en només tres anècdotes força curioses:

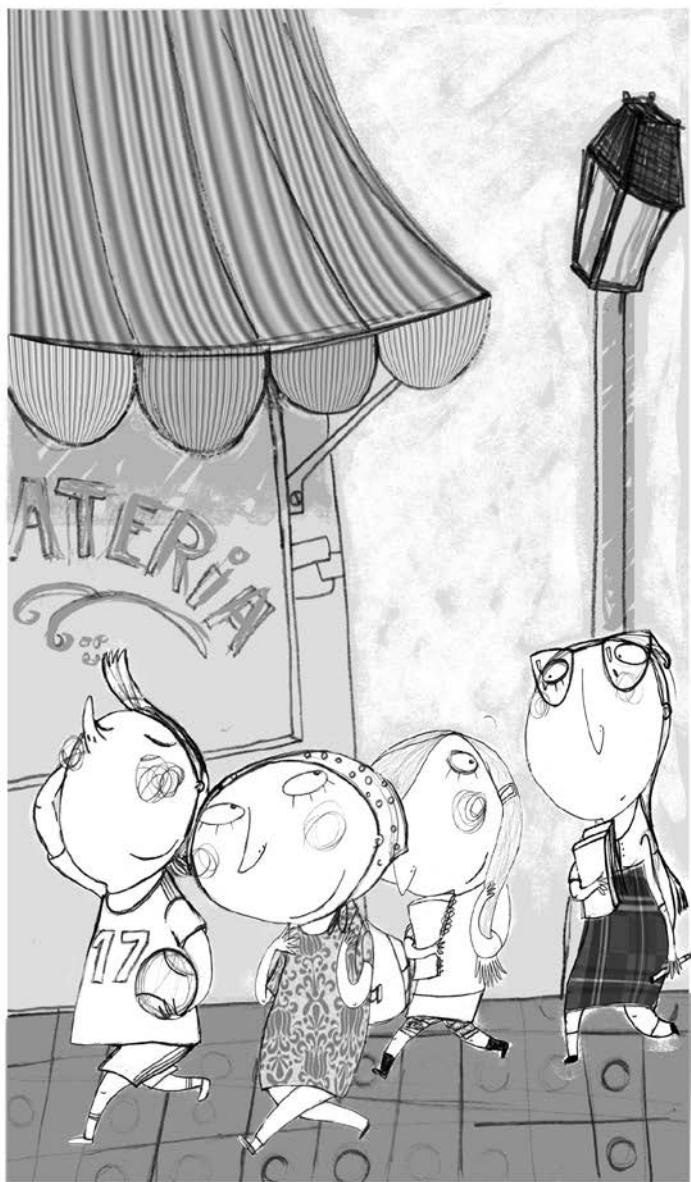
Tenia set anys, quan amb l'escola vam anar d'excursió a collir castanyes al Montseny, i l'endemà, quan em vaig llevar, tenia el cap ple de castanyes petites. Mmmm... eren boníssimes!

En una altra excursió vam anar a penjar uns nius de fusta que havíem fet al taller de plàstica i, quan em vaig llevar, tenia un ocell niant al cap. Durant tres setmanes i amb l'ajut del Lluc vaig tenir un pit-roig covant dos ous,

fins que es van esquerdar i van sortir dos pollets pelats i lletjos com una mala cosa. No us enganyaré, em va fer una mica d'angúnia.

En una altra sortida de l'escola vam anar a visitar una granja, una masia de pagès on ens van ensenyar un munt d'eines antigues que s'utilitzaven per treballar la terra (per cert, aquella excursió em va agradar molt). L'endemà m'havia sortit una petita bassa al bell mig del cap, on hi nedaven uns quants capgrossos. Amb paciència i molta cura, el Lluç els va alimentar amb menjar per a tortugues d'aigua i va aconseguir que fessin tot el procés de la metamorfosi i es transformessin en quatre granotetes precioses que vam anar a deixar al riu amb els pares.

La Francesca, la pediatra, va aconseguir que això no sortís a la llum i la premsa se n'assabentés (m'agrada aquesta paraula, *as-sa-*

ben-tés!). Si s'hagués fet públic, qui sap, potser seria un *bitxo raro* o pitjor.

Segur que us preguntareu com ho porto, què faig? Doncs, l'objectiu prioritari és tapar-me el cap. Acostumo a posar-me un barret, gorra, boina, torbant o mocador de color.

Tinc amics que ho saben; l'amic del meu germà, el Climent Almirall, i les meves amigues, la Júlia Torrents, la Laura Navarro i el Quim Cabistany (anem junts des de la llar d'infants). Els altres companyes i companys de classe ja estan acostumats a veure'm de tant en tant amb el cap tapat. Coi, també n'hi ha que porten ulleres, d'altres que porten ferros, fins i tot la Laia s'ha fet rastes, que li queden guapíssimes.

Quan acceptes que ets com ets, els problemes sempre són més petits del que t'imagines (això ho diu l'avi Pep i ell ho sap quasi tot).

Ah, sí! M'he oblidat dir-vos que abans de trobar-me immersa en el misteriós cas que estic a punt d'explicar-vos, de gran volia ser escriptora. Actualment, crec que a causa de com em va la vida, potser em dedico a la investigació (és clar, podria compaginar les dues professions). Com diu l'avi Pep, amb solemnitat: ja és veurà!

Era divendres a la tarda. Amb la colla vam decidir fer una sortida amb bicicleta pel polígon industrial que hi ha als afores del poble quan, de sobte, es va sentir el soroll del motor d'un cotxe que va aparèixer a gran velocitat i va frenar sense miraments davant la porta de les oficines de la fàbrica de xiclets XICBLUF. A la Júlia Torrents no la van atropellar de miracle.